

Marija HEGEDUŠIĆ

VU SRCU ZNAM

Skupa smo vnukom imena zbirali,
skupa smo deci puta vutirali.
Mrežu života skupa smo pleli
i vu srce rascvetenu stezu deli.

Ali drugač je moralo biti
neje se moglo na naše ziti.
Steza naša ostala je pusta,
mesto cvetja, samo megla gusta.

Sada naši vnuki, si za tebe znadu,
mesto tebe, oni moje srce kradu.
A deca već svoja proleča nose,
skupljaju pelu, još noge im bose.

Božič dohađa, si k domu se
spravljaju svojem, izdaleka,
a tvoje mesto pri stolu je prazno
još navek samo, na tebe čeka.

Spušća se kmica i svetla se pale,
zasule nebo su zvezdice male,
a jedna od nji, tak svetla i daleka,
ona je tvoja, vu srcu znam, na mene čeka.

